

Skæg for sig...

Var det virkelig sådan en nat i går? Koldt vand i ansigtet ude i badeværelset. Koldt vand over bevidstheden. Nej, det var ikke dét. Den blev kun 1. Og nu man tænker over det kørte man både Lone og Peter hjem.

Hvorfor er det så, man falder i staver over barberingen? Og oven i købet falder i staver over selve barberingen?

Er det bare fordi dette tidspunkt — når man endelig for én gangs skyld er stået op kl. 8, en time før familien — er så ubønhørligt klart og noget som lyset i badeværelset, som lyset uden for i boggården?

Temaet for dagens artikel er hermed anydningstvist anslået, og kvinder læser videre på eget ansvar. Vi har mandsspalte i dag. Vi vil drøfte et decideret mandsskæg.

Det er sådan noget, man står og mediterer over — 'dagen derpå'. Netop som man skal i gang med den gamle trætte rutine det er at barbere sig, bliver man klar over det er en træt gammel rutine. Med de få tilbageværende bjernevin-

dinger — ganske uden brug af elektriske aggregater — regner man efter.

Man er 39.

Man tæller efter. Jo, 39. Det stemmer. Det fremgår ubønhørligt af CPR-nummeret.

Man begyndte at få skæg som 14-årig.

39 minus 14 = 25.

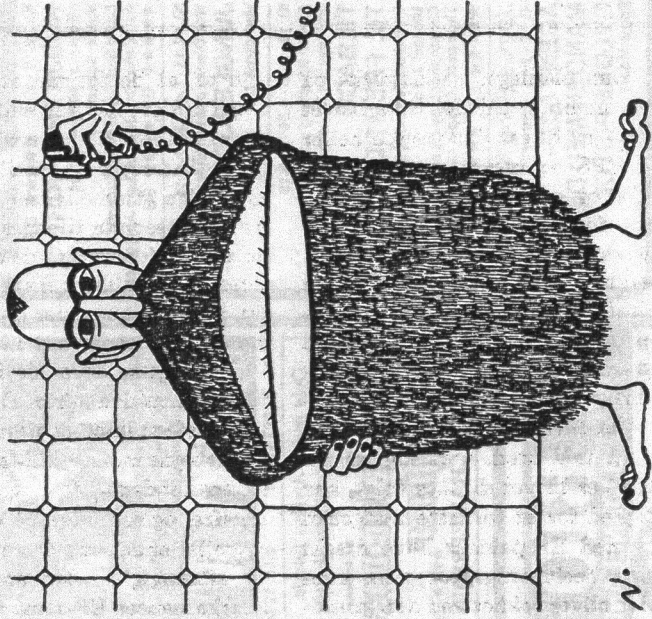
25 års skæg.

Man bliver klar over — uden egentlig, stadig delvis vågnende, at formulere det så brutalt for sig selv — at der må være tale om et tilfælde af det, man i biologien kalder symbiose. Man har levet sammen i 25 år — skægget og én.

Naturligvis har man ikke været aldeles den samme i de 25 år. Ah nej — der er lang vej til Tipperary, men der turde være endnu længere vej fra 14 til 39.

Og selvfølgelig har skægget heller ikke været det samme. Det har skiftet med tidernes.

En overgang kunne det — såvel som håret — ikke blive busket og anarkistisk nok — det skulle ligne en tilgroet sumphave i en marsk-egn. En anden overgang skulle det klippes tæt og skarpt — for at fremhæve ansigtets

Tegning: Peder Nyman

naturlige karakter', som beren med så elegant esprit formulerede det (100 kr. ekstra). En gang imellem fjernede man lidt kind-uld, af og til lidt hage-hår — men skæg som sådan? Altid!

Gad vide hvordan man mon egentlig ville se ud uden skæg?

Man får — sådan en morgen — samme tanke som kvinder man har kendt, der har været fødte blondiner og altid i deres (mere eller mindre — oftest mindre) stille sind har drømt om at være sorthårede sydspanske senoritaer, så måske skulle de

ligt klart — taget chancen. De har anlagt fuldskæg og brat fyret dem igen, anlagt og aflagt bakkenbarter, kort sagt 'skiftet type' — som ugebladene kalder det — den ene gang efter den anden. Initiativ. Idé.

Og selv står man stadig her, tidlig morgen, og fører barbermaskinen langs de tilvante og tilgroede stier.

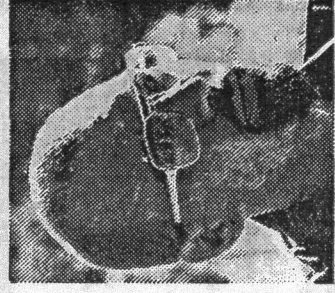
Hvem er mon det ukendte ansigt bag 25 års skæg?

Skulle man ikke tage chancen (og sig selv i skæget) mens tid er?

Eller vil dét overhovedet — efter alle de år — være en selv?

Kraftige identitetsproblemer i badeværelset.

Gud være lovet, skraldemændene kommer og lar-

Dan Turèll i byen

mer. Gud være lovet, telefonen ringer. Gud være lovet, ungen er vågnet og hylter om sin sunde sult efter morgenmaden.

BØF&OST
 Gråbrødretorv 13
 01-11 99 11

Køkkenet er åbent fra 11.30 til 22.30

Saftigt oksekød
 stegt på åben trækulsild